

Utcasarkon, ha hátranézünk

Major Nándor

Ma este, hazafelémenet, egy korosabb asszony jött velem szemben, kisgyereket vezetett s én nem tudtam elgondolni, hogy kié lehet a gyerek. Abban a kis utcácskában találkoztunk, melyben már nem érhet meglepetés, amióta egy felső emelet egyik nyitott ablakában, a valószínűleg lyukas, kék és bordó fazekakba ültetett muskátlik napot virágoztak (az utca közepén álltam s a nyitott ablakon át ott, ahol mennyezetet vagy háztetőt kellett volna látnom, kék eget és izzó napot láttam a muskátlik hegyén); amióta az egyik ház tetején egymást kergető férfit és nőt láttam, amint a kémény mögé bújva felszedett cserepekkel bombázták egymást a bámész lakótársak nagy ricsaja és szurkolása közepette (amikor aztán megjelentek a tűzoltók, hogy leszedjék őket a tetőről, egymást segítve menekültek a padlásra, onnan pedig a szobájukba, bezárkóztak és gondolatnyi neszt se hallattak); amióta hetenként egy-egy döglött macskát látok az utcában, amivel aztán unalomig játszadoznak a gyerekek (tán ide járnak a város összes macskái megdögleni); amióta egy hajnalon az asszonyok, lányok, legények, férfiak közömbös csapata vidáman szedte le a foltozósusztert, aki cégtáblájára akasztotta fel magát (s bár a cégtáblát gyakran lefújta a szél, most nem szakadt le az öreg alatt); — ebben az utcában már nem érhet meglepetés, az ímént is egykedvűen és bölcs megértéssel mentem el a kapualjban üzekező gyerekek mellett. Nem lepődtem meg, hogy találkoztam az asszonnyal, akit kilenc éve nem láttam, bár csupán három utcával lakom aritább, s még azon sem lepődtem meg, hogy nem ismert meg, s hogy nem is köszöntem neki. A gyerekről azonban nem tudtam elgondolni, hogy kié, s ez zavarba hozott.

Ma este az utcák, s ez a kis köz is, szokatlanul népes, lármás, s a szokottnál is kevesebbett törődnek egymással a járókelők. Már az állomásnál is észrevettem ezt, amint leszálltam a vonatról. Igen, szilvesztereste van, állapítottam meg, s mindjárt eszembe ötlött, hogy hosszú évek óta ez lesz az első szilveszterestém, amit otthon töltök.

Már tegnap is hazajöttem volna az egyhetes hivatalos útról, mert elvé-

gezttem, amit rábízott a főnököm, de nem sikerült megtakarítanom elég pénzt, hát ott maradtam mára is. Veszek majd a fiamnak egy helikoptert.

— Apa, vegyél nekem egy telikoffert — mondogatja a fiam már egy esztendeje, s én mindig megállapítom, jó fantáziája van a gyerekeknek, én csak ólomkatonákat kívántam, meg tankokat, az ízléssel mindig baj volt, ez a gyerek még sokra viheti.

Amikor az asszony elhaladt mellettem a gyerekekkel, akiről nem tudtam elgondolni, hogy kié lehet, megálltam, s utánafordultam. Az asszony nem érdekelt, hiszen már jócskán koros, és a gyerek se érdekelt, hiszen el sem tudtam gondolni róla, hogy kié lehet, s különben is, már messze, a sarok felé totyogtak szép kimerően, szótlánul, s a sötét utcácskában legfeljebb körvonalait láthattam. Visszafele fordulásom alighanem annak a másik szilveszterestének szólt, amelyet utolszor töltöttem a lakásomon otthon. Kilenc évvel ezelőtt volt az, s én önkéntelenül visszafele fordultam, mert az ember maga mögött keresi azt, amit elhagyott, ami elmúlt.

De Viola nem állt elém.

A sarkig elláttam ugyan, ahol épp most fordult el az asszony a gyerekekkel (mindenféle emberek

nyüzsögtek, s volt aki duruzsolt, kuncogott, dörmögött, kiabált, kacagott, sőt, olyan is, aki bömbölt), Viola azonban nem állt elém, bár alighanem azért fordultam hátra az előbb, hogy elém álljon. Elláttam a sarokig, ott azonban utamat állta az az ormótlan, szürke ház, melyben kilenc évvel ezelőtt otthonra találtam, s melyből most Violának is ki kellene lépnie, ha kívánságom szerint igazodna.

De sohasem igazodott a kívánságom szerint.

Az úttest közepén állva néztem az utca végén morcoskodó, ködös félhomályba burkolózó szürke házat. E pillanatban nyílt a kapuja és én beléptem rajta, dohos folyosón mentem végig, majd a szűk, kopogó, téglázott udvaron, s ott hátul benyitottam egy ajtón. Két egymás mellett lévő szoba szélességében húzódó folyosószzerű, téglás előszobában voltam. Fény csak az udvarra nyíló üvegajtón szűrődik be, melyen az imént léptem be. Szemben egy ajtó, ablak, mögötte szoba, melybe soha be nem lépek. Végigmegyek a folyosón s a belső szobába nyitok. Pelyhesállú, tuskóshajú gyerek vagyok, hónom

alatt a táska, ledobom. A villany mindig ég, mert csak a homályban fürdő előszobára nyílik, üvegajtó. Ledobom a táskám, az ágyra dőlök, pokrócot teríték magamra s könyvet veszek a kezembe. A szobában három ágy és semmi más. Más nem is fér bele. A három ágyon három fiú. (Az ágyban meleg van). Én vagyok a harmadik. (Én vagyok a kicsi). És amikor megjelent az előszobában Viola, a komák fintorgatták az orrukat, legyintettek egyet, s azt mondták, hogy semmi és a fal felé fordultak. Én voltam a legkisebb. Én is a fal felé fordultam. Semmi.

Az első éjjel leszakadt az ágyam. Vasból volt, madzaggal kötöttem meg másnap délután, amikor hazaértem. Elsőnek érkeztem hármunk közül. Manillával kötöttem meg, s azután az ágyra ugrottam, kipróbáltam. Fölpillantottam. Viola az ablakban állt.

— Te jól kezded, — mondta fürkészsze és szinte ragyogott.

Bólintottam. »... Semmi. Én voltam a legkisebb. Én is a fal felé fordultam.«

— Hány éves vagy? — kérdezte Viola méginkább fürkészsze.

— Tizenhét — mondtam.

— Én tizenhat.

— Taknyos vagy még.

— Miért? Te jaj de felnőtt vagy, — mondta meglepődve.

— Nekem elismertek öt hónap katonai szolgálatot.

— Hol?

— A helyőrségen. Írásom van róla.

— Partizán voltál?

— Az.

— Tán kommunista vagy?

— Az.

Viola elhúzta a száját, én pedig még egy csomót kötöttem a madzagra, na, most jól beadtam neki, mehet. »A komák fintorgatták az orrukat, legyintettek egyet, az semmi. Én voltam a legkisebb.« Hát csak eredj. Ahh, semmi.

Oda se néztem, amikor Viola szótlanul elment.

Egykedvűen peregtek hát a napok, »húzd magadra, Öcsi, a pokrócot és aludj« — mondogatta két társam s a falnak fordultak. Ők már megszokták. Nyugodtálmú legénvek voltak, bár sokkal idősebbek nálam. És már az első napon fintorgatták az orrukat, amikor szemügyre vették Violát, amíg mosdott az ablakunk alatt. Azután is minden reggel odajött mosdani, s én minden reggel felkönyököltem az ágyban. A komák ezt nem látták. Viola se, akinek én már a második napon elakartam venni a kedvét, s harmadik napon, nagy megrökönyödésemre, agitálni kezdett engem hazafias munkára, s ekkor elvörösödtem, nem vettem tudomást óróla, s a nyirkos szobában éppúgy múltak a nyirkos őszi napok, mint azelőtt is a hónapok más nyirkos szobákban, dolgoztunk és aludtunk, tanultunk és átaludtuk a reggelit és a vacsorát, mert az ágy alatt a kofferban csak kenyérdarabok és üres zsírosbögrék voltak; hangoskodó, vastapsos konferenciákra jártunk és hazafias romtakarításra, a kabátunkat azért gyakran vékonynak találtuk és rohantunk haza, és hajnaltól vakulásig hallgattuk a szomszéd szobából átbömbölő rádiót, és mitse tehattünk ellene. Nem is akartunk. Megszoktuk már, hozzátartozott az életünkhöz, mint a...

Viola mindig az ablakom alatt mosdott, a lábát is ott mosta, a székre-tett laborban, s egy hónap múlva azt mondta:

— Te egy fakir alak vagy.

— Miért? — kérdeztem oknyomozóan.

— Téged egyáltalán nem érdekelnek a nők?

— Engem?

— Téged.

— De. Most is van egy.

— Ki?

— Nem tudom. Nem tudom, kicsoda.

— Hát ez meg mi?

— Nem tudom, kicsoda. A ti iskolátokba jár.

— A mienkbe? — mosolyodott el Viola.

— A tietekbe.

— Ki az?

— Nem tudom. Majd megmutatom.

— Ugye? — húzta fel a szemét Viola. — Nagyon érdekel az a lány? kérdezte csillogva.

— Cirka harminc százaléknyt — mondtam, mert akkor csupa számból állt az életem (évet vesztve is otthagytam a gimnáziumot, hazafias kötelességemnek éreztem átiratkozni a szakiskolába, mert akkor úgy kívánta a terv és a haza ügye), s másnap Viola zavart keltett a számjegyeim között. Az iskolából hazatérve minden füzetemből milliom helyről villogott rám: 30%=? s a kérdőjelek, minél többhelyütt fedeztem fel őket, egyre idegesebben táncoltak, s pár nap múlva, az ágyban heverészve a hámlott falra néztem s onnan is csak az a jel kiáltott rám követelőzőn: 30%=?

Mellettem rekedten és eszelősen csikordult egy kapu, majd egy medve-járású fiú becsapta, hogy csak úgy rengett, s kezét zsebébe dugva imbolygott el mellettem, elszántan füttyürészve »a jövőben sejtethed, ahogy lesz, úgy lesz... bárhogy lesz, úgy lesz...« S ekkor, ott az úttest közepén állva észrevettem, hogy sűrű köd lepte el a várost és már szinte el is takarta előlem az utca végén morcoskodó házat, rekedten csikorgott a kapu és én kiléptem rajta, s mert egy ideig — öntudatlanul is — lassan andalogtam, hogy beérijem magam, unottan néztem a járókelőket és köszöntöttem néhányukat,

akkor este, szilvesztereste, amikor a komák már nagyban készülődtek, a folyosón közöltem Violával, hogy megtudtam, a 30%-ot Bebának hívják, de mindez nem fontos, mert úgysem érek rá, hiszen sok feladat vár még rám

egyikük meg is szólított, hova megyek, haza megyek, mondtam, és te? kérdeztem közömbösen, ó, ma este jó kis cévét csapunk, mondta, egy nőt vitt magával, s ekkor én egészen váratlanul megszaporoztam lépteimet, s több ismerőssel nem is találkoztam.

Az utcáról időnként behallatszott egy-egy mulató céltalan ordítása, a szomszéd szobában már lecsavarták a rádiót, a csend teljes, csak én vagyok ébren az egész házban, ülök az ágyon, rámterítve a pokróc, Shakespeare Coriolanus-át olvasom, mert nekünk mindent jól kell

tudnunk és ismernünk, én ezt jól tudom és most Shakespeareat olvasok, amikor egészen halkán és váratlanul nyílik az ajtó és megjelenik Viola, tizenegy óra.

— Pofi be, anya alszik — mondta, s ezt én nagyon jól tudtam, mert az ágyamat és az anyja ágyát csak egy rozoga zárt ajtó választotta el; Viola megállt a szoba közepén s megkérdezte:

— Te mit csinálsz?

— Olvasok, — s ismét a könyvre vetettem tekintetem, és föl se tekintetem aztán, majd egyszer csak, nem tudom mikor, Viola is választott egy könyvet a kofferon lévőek közül, mellémült az ágyra, magaráhúzta a pokróc egyik végét s olvastunk, olvastunk, egyre olvastunk, tökéletes volt a csend, egy szót se váltottunk, s múltak az órák, mignem reggel háromkor ugyancsak nesztelenül és váratlanul nyílt az ajtó és hálóingben, álmosan megjelent Viola anyja, akkor pislantottunk fel.

— Hát te mit csinálsz itt? — kérdezte.

— Olvasunk, — válaszolta Viola és ismét a könyvbe merültünk irgalmatlanul.

— Gyere aludni, — szólt az anyja.

— Jó, — mondta Viola, aztán az anyja állt még egy ideig tanácsalannul, majd szó nélkül elment, mi meg olvastunk még reggel ötig, amikor is ittasan hazajöttek a komák és elgagyogták, hogy új esztendő van, akkor mindenki boldog újévet kívánt, mindenkivel kezetrázott és mindannyian elmentünk aludni, Viola is.

Hazafelémenet már csak egyszer álltam meg: félreálltam annak a egyes társaságnak az útjából, amely máris a papírból készült szilveszteri süveget viselte. Kilenc éve töltöttem utolszor a lakásomon a szilvesztert, s ma lesz, hosszú évek után az első, amit ismét otthon töltök. És éppen ma este találkoztam az asszonnyal, aki anyja is, de nagyanyja is lehet a gyerekeknek, akit vezetett, és szerencse, hogy van ez a kis utca, melyben már semmin sem lepődöm meg. Megállapítom, hogy az utcában alig pislognak a villanykörtek, a köd részegen terül el a járdákon és az évek múlnak, peregnek, élünk: dolgozunk, alszunk és emésztünk, az évek elfutnak feletünk és felejtünk, de néha egybefutnak utaink, s figyelmeztetően, dárdásan ugranak elébünk emlékeink közül az együvértartozók s tompán villognak előttünk, míg be nem fordulunk az utcasarkon, a kapun, lakásunk ajtaján, hogy akkor helyet adjanak másnak, s nyugton hagyjanak bennünket a következő útkereszteződésig, egy évre, tízre, vagy csak egy hétre.

Befordultam a házba, végigmentem az udvaron és beléptem lakásom ajtaján.

— Szervusztok, szervusztok, á, anya elhozta a fiunkat? — kérdeztem s a fiam hozzámszaladt, felemeltem.

— Apa, vettél nekem telikoffert?

— Szervusz. Tegnap vártalak. Azt hittem, tegnap jössz. — Mellettem állt a feleségem, közöttünk a gyerek; egy hét elmúltával mindig nagyon kívánom látni a feleségem, ilyenkor ő mindig csak áll és sokáig néz mozdatlanul, én meg mindenről fecsegek, nem vagyok fáradt, nem fáztam meg, igen, igen, rendesen étkeztem. Aztán körülményesen vetem a kabátom, sapkám, cipőm s ő áll és néz.

— Na, leteszlek, fiam.

— Elhoztam, ahogy írtátok. Ő is nagyon akart már jönni —, mondta anyám.

— Írtuk? Nem vettem, fiam, semmit.

— Tegnapra vártalak, — mondja a feleségem, míg leteszem a gyere-
kem.

— Na nézd csak, ő is akart jönni?

— Mért nem vettél nekem, apa, telikoffert?

— Tegnap kellett volna jönnöm. De még dolgom akadt, — mondom.

Levetem a nagykabátom és viszem az ajtó felé, keresem a fogast, abban a szobában nem volt szekrény, csak egy fogas búsult az ajtó mellett, a falon, s azon lógott hármunk minden ruhája.

— Mit keresel? Várj, majd beteszem a szekrénybe — mondta a feleségem és kivette a kezemből a nagykabátot.

A lány, aki a folyosószerű, téglás előszobában lakott albérletben, s ágya a folyosó tulsó végében, a másik szoba előtt állt, Violával az ablakom alá cipelte az ágját.

— Hát ez mi? — kérdeztem.

— Semmi, — szólt legyintve és csillogva Viola —, az éjjel itt alszunk.

— Ki?

— Mi — és a lány felé intett.

— Miért?

— Megjött anya haverja.

— És?

— Akkor én mindig kinn alszom.

— Én meg mindig nyitva tartom az ablakot!

Viola lebiggyeszti a száját. Hahaha. — No és?

— Vacsoráztatok már? — kérdem és az asztalhoz ülök.

— Te mindig mindent csak ígégetsz, apa.

— Volt-e sok baj a gyerekekkel az úton? — kérdem anyát.

— Vacsoráztunk. Mindjárt hozok neked is.

— Volt baj veled elég. Rengeteg nép utazik. Nagyon tele voltak a vonatok...

— Képzeld, anya hozott egy csirkét.

Felettünk a padláson léptek. Végigfut a tekintetem a deszkával elrekesztett nagylétrán, a padlásfeljáraton, amely e szobául használt kamrából nyílik, mindig mászkálnak, ő, elrontott délutánok és esték, a létra alatt a heverőnk és felettem asszonyok járkálnak le-föl a bedeszkázott nagylétrán, jéghideg ez a gyékénnyel borított téglás kamra, reggelenként összefagyva megyünk mindketten az irodába, a feleségem mindig náthás, az ágyban is zsebkendőt tart, csak addig van itt meleg, míg ég a tűz, a gyerekek itt megfagyna. Falun van az öregeknél és szombatoként felváltva utazunk haza a feleségemmel a gyerekekhez.

— Maga épp szilveszterkor mos? eredjen a pintyibe, mért nem mosott előbb?!

— Apa, te mindig mindent csak ígégetsz.

— Azt hiszi, tán, hogy külön tyeffem van rá szilveszterkor mosni?!

Nem értem rá előbb!

Csapódik a padlásajtó.

Sötét és csend, ma sokszor csapódik az ajtó, a szomszéd szobában léptek, majd az előszobában nyílik az ajtó, egy labor csörömpöl az udvaron, ismét csapódik az ajtó, a komák nyugodt álmúak, a lányok kuncognak,

egymás mellett fekszünk, közöttünk a nyitott ablak, a párkányra teszem a kezem, a párkányon Viola keze, ezen az éjjelen nem aludtam, ezen az éjjelen nem aludt Viola, már virradt, és mig fogtuk egymás kezét, én az ablakon belül, ő az ablakon kívül, ezen az éjjelen nem aludtam.

Másnap vért hányt Viola, másnap volt az? a komák jelentősen összenéztek, békésálmú fickók voltak, és azon az éjjelen ismét nem aludtam, vékony gyerek vagyok, rosszul táplálkozom, a ruháim is vékonykák, az embernek feladatai is vannak, mindig hajlamos voltam tébécére, de nagy csend van ma éjszaka, nemsokára virrad, reggel elköltözöm.

Reggel elköltöztem.

Nagy kosár fagyos, tarka ruhával jött az asszony, süket csendben kopogtak a léptei, közömbösen tipeggett végig a szobánkon, feleségem szótlánul csukta be utána az ajtót, a feleségem soha egy mukkot se szól, bárki is jöjjön vagy menjen, a fiam a térdemet veri.

— Apa, mikor esik majd a hó?

— Akkor holnap eszünk jó csirkepaprikást — mondom halkán és szelek egy karéj kenyeret.

— Apa, te tudsz majd nekem hóembert csinálni?

— Hoztam volna én még, de most mind tojnak, sajnálom levágni őket.

— Azt nem lehet. Paprikásnak már öreg. Nagyon ennék már jó tyúk-húslevest.

— Tudok, fiam, majd csinálók neked. Sárgarépa lesz az orra.

— Nem öreg az még, lehet abból paprikást főzni, egy éves csak.

— Akkorát csinálunk majd, apa, mint egy ház!

Messziről felismertem. Karcsú volt és mégis teltidomú. Mosolyogva közeledett.

— Szervusz, téged is lehet látni?

— Szervusz Viola.

— Nem is láttalak, amióta elköltöztél. Négy éve? Öt? Hogy vagy?

— Téged nem is kell kérdezni. Kivirultál — mosolyogtam. Megérkezett a villamosom, siettem az akkori menyasszonyomhoz.

— Felfedezted? Hol dolgozol?

— Hivatalnokoskodom. Kalkulálok.

— Nem a szakmádban dolgozol? Hogyhogy?

— Sokan vagyunk. Szuperprodukción.

— És jól megy?

— Hogyne. A villamosom! Ne haragudj, most nagyon sietek. Találkozhatnánk...

A villamos elrobogott velem.

— No, meséljete, mi történt a napokban?

— Apa, mikor esik a hó?

— Semmi.

— Hogy van apa odahaza?

— Öregapám csinált nekem szánkót, te nem is láttad, apa.

— Ugye? Na jól van, de nem tudom, mikor esik a hó, fiam.

— Jól megvan, csak a háta fáj neki.

Kánikula. Pihegő, tertyedt kánikula. A vasúti sörözőben az ajtónál állok. Nézelődöm. Hiszen az ott Viola, abban a nagy társaságban! Még mindig úgy csillog, amikor mosolyog. Mennyi ideje is? Hét év alatt csak egyszer találkoztunk. Ott a villamosnál. Na, most idenéz. Bólintok. Hát nem lát? De hiszen ide néz. Bólintok. Bólintok, bólintok, bólintok. Nem ismert meg. Félrefordult. Nem ismert meg?

Nem.

— Mondja anya, hogy apa nem akar az orvoshoz menni, pedig már régóta köhög — szólal meg a feleségem.

— Mikor hoztok már le engemet is ide lakni, apa?

— Köhög? — kérdeztem.

— Mondtam anyának, hogy ki kell hozzá hivatni az orvost. Akkor nem kerülhetné el.

— Köhög? — kérdeztem egykedvűen.

— Az ám, de ki meri csak úgy kihívni az orvost, ha ő nem egyezett bele?

— Köhög? — kérdeztem és még mindig az ablakot néztem.

— Apa, nem hallod, mit kérdek?

— Az ám? miért nincs itt nálunk valamilyen virág? — kérdeztem idegenkedve hordva végig a tekintetem.

— Virág? — kérdezte a feleségem és a homlokáig futott a szemöldöke?

— Virág — mondtam határozottan.

Feleségem visszatette az asztalra a tányért, amit a kezében tartott, hozzám jött, leguggolt és átkarolta a lábam.

— Nagyon kifáradtál? — kérdezte. — Feküdj le pihenni egy kicsit. Nagyon fáradtnak látszol — gyengéden magához ölelte a lábam és aggódva pillantott rám.

Akkor hirtelen vörös karikák keltek táncra a szemem előtt, bár ugyanakkor éreztem, soha még élesebben nem láttam, gondolataim soha még tisztábbak, világosabbak és metszőbbek nem voltak, s hirtelen elhúztam a kezem a feleségemtől.

— Nem vagyok fáradt. Egy kicsikét se. Csak körülnéztem és láttam, hogy itt valami nagyon hiányzik. Mondjuk, viola. A violát mindig szerettem.

Akkor a feleségem szó nélkül felkelt és megvetette a heverőt, a fiam rámmászott és verte a mellem, »apa, mikor veszel már végre nekem egy tűzhányó tankot?« kérdezte elszántan, s akkor zúgni kezdett a fejem, de mégis tisztán hallottam, amint feleségem halkán azt mondja: »mi van veled? észre se vetted soha a nyáron, ha virágot vettem«, a fiam ekkor szemtelenkedni kezdett és a fületem cibálta, feleségem pedig hozzám jött és átkarolt:

— Gyere, bogaram, pihenj le egy kicsit, meglátod jobban érzed majd magad.

— De kérlek... — néztem rá és elhallgattam, mert láttam, céltalan magyarázkodnom. — Hiszen én csak úgy említettem a violát — próbálkoztam mégis, és feleségem megértően bólogott rá:

— Úgy van, bogaram, veszünk majd egy cserép violát — és húzta le a cipőmet, a fiam utánam mászott a heverőre, akkor édesanyám hangosan elnevette magát az asztal túlsó végén:

— Hahaha, beszéltek bolondokat! Violát nem lehet tartani!

— De én a violát szeretem, — tettem még egy kísérletet, a feleségem azonban megsímogatta az arcom és biztatóan, komolyan, értelmes tekintettel mosolygott rám és halkán, megnyugtatóan mondta:

— De violát nem lehet tartani, fiam. Az nem arra való! Majd veszünk egy szép fikuszt. Majd én kiválasztok neked egy szép fikuszt, jó?

— Apa, te már sose akarsz vonatocskát játszani velem? — rángatta lábamat a fiam.

— Igen, fikuszt, — mondtam egészen halkán, megadóan. — Csak vi-rág legyen... arról van szó — mondtam, s ekkor feleségem elégedetten, örömmel, aprócskákat bólogatott, közben nézett, nézett, és gyengéden be-takart.

— Csak pihenj, pihenj, bogaram — mondta a feleségem. — Anya, ve-zesse csak el innen a gyereket, — fordult anyámhoz, s én, bár egy kicsit se éreztem fáradtnak magamat, szép nyugodtan feküdtem a heverőn, a feleségem a kezemet fogta.

Anya odajött a gyerekért, kézenfogta és elvezette. Éppen úgy vezette, mint az a másik asszony ott az utcán azt a másik gyereket, akiről nem tudtam elgondolni, hogy kié lehet.

